

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

V. leto.

V Gorici, listopad 1884.

II. zvezek.

Pogovor z vbozimi ljudmi.

1.

Večkrat mi je vže rekel kakov vbogi: „Na svetu ga ni tako potrebnega človeka kaker sem jaz.“ Jaz pa pravim: „Poglej svojega odrešenika na križu, če ni bil neskončno potrebniši. On pri belem dnevi pred vsem ljudstvom ni imel najslabše cunje, da bi bil svojo goloto pokrtil; on v najhujši žeji, kaker jo čuti vsaki, gdor je mnogo kervi izgubil, ni dobil kaplje vode, dasiravno je klical: „Žejen sem“; on v smertni sili ni imel pedi tal, da bi gori položil svojo vmirajočo glavo. In v tem skrajnem vboštvu je bil še na rokah in na nogah, ne privezan z vervjo ali ketinami, temuč sè žreblji pribit, in kri mu je tekla iz toliko ran in bolečine je čutil strašne od temena do nog; in v tem grozovitem položaju ni od ljudi nič ko zaničevanje in psovanje slišal in videl; celo notranje tolažbe mu je manjkalo. Klical je: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!“

Pomisli zdaj, ti vbogi, ali se ti ne godi bolje kaker tvojemu zveličarju. Ali nimaš ničeser, da bi pokrtil svojo goloto? Ali nimaš najpotrebniše hrane, da življenje ohraniš svojemu telesu? Ali nimaš ležišča, kamer lahko ležeš? Ali si bolan kaker križani? Ali te tudi tako psujejo, kaker njega?

2.

Morebiti porečeš: „Res da nisem tako nevsmiljeno martran kaker zveličar na križu, pa se mi vender zadosti slabo godi. On je nosil svoje vboštvo, da je zadostil za grehe sveta; kaj bi moje vboštvo hasnilo, tega pa ne vem; samo to vem, da meni življenje žalostno in bitko dela. In drugim se vender tudi boljše godi.“

Ti bi pač prav imel, ke bi imeli mi za vselej na tem svetu ostate in ke bi to tako naprej šlo na veke. Ali za tem kratkim življenjem pride drugo neskončno dolgo življenje. In na onem svetu se godi mnogim ljudem ravno nasprotno temu, kaker se jim je tukaj. Tisti bogati razuzdanec sedi v peklu, in vbogi Lazar je zveličan v nebesih do današnjega dne in bo na vse večne čase. Če po vbogem življenju v nebesa prideš, ali si potem slabo zadel? Če imajo hudodeljca drugi dan k smerti peljati, obesiti ali ob glavo deti, dobi prej še tako imenovano rabeljsko pojedino; dobre in obile jedi in vina in kofeta postavijo predenj. Ali bi menjal ti z vbogim grešnikom in njegovim dobrim kosilom? Gotovo ne. Voda in krompir in kruh ti je vender le ljubši kaker rabeljska pojedina in za njo silovita smert. — Vidiš, dobro življenje bogatega razuzdanca in brez števila mnogih bogatih ljudi je dostikrat tudi taka rabeljska pojedina, ki jo še dobijo pred svojo slabo smertjo in večnim pogubljenjem. Njih življenje je kratek pust, smert je njih pepelnica, in potlej se začne post in pokora, ki nigdar ne mine. — Če si pa nasproti svoje vboštvo v kerščanski poterpežljivosti en čas prenašal in na zadnje prideš v nebesa, potem je tvoje življenje na zemlji veliki petek in po smerti pride tvoja velika noč z večno veselo alelujo. Zato pravi tudi apostelj Pavel: „Naše minljivo in prenesljivo terpljenje nam prinese večno neizmerno obilost veličastva“.

3.

Pa ti bi vtegnil reči nadalje: „Ljudje, ki so bogati, ali vsaj vbogi niso, tudi ne pojdejo vsi v pekel. In tako bi mi bilo pač vender le ljubše, ke bi ne bil vbog; tudi brez vboštva bi živel po kerščansko.“

Na to pravim jaz tako: Vbogi moramo prav za prav vsi biti, če hočemo v nebesa priti; tudi premožni mora vsaj po notranjem, ali kaker sveto pismo pravi, v duhu vbožen biti; serce se mu ne sme držati denarja in blaga in mnogo vprašati po njem.

Zato nasproti vbogi človek, ki bi po sili rad denarja in blaga, ni vbožen v duhu, in zato si ne more upanja delati na izveličanje, ki je obljubljeno vbogim v duhu. Je pa red božji na tem svetu, da so povsod in vselej vbogi in premožni, kaker je tudi tako vredil, da so ljudje dvojnega spola. Kaker bi bilo torej nespametno, ke bi ženska zato mermrala, ker je ženska in ne moški, ravno tako nespametno bi bilo, ke bi ti mermral, ker te je Bog mej vboge postavil namestu mej bogate. On je Gospod in ima sam pravico, da stori sè vsakim, kaker ve, da je prav. Ti ne moreš pre narediti nič, vbožen si le; ali velik razloček je, če si z voljo, ali z nejevoljo. Če ti je prav, ker si vbožen, ter bi še ne hotel biti bogat, ker je tako volja božja, potem je tvoje vboštvo pred Bogom velike vrednosti, prava nebeška lestvica. Če si pa s tem nezadovoljen in drugim nevoščljiv, potem vbožen vender le ostaneš, pa tvoje vboštvo ti nič ne hasni, tišči te še bolj kaker dobre kristijane in nazadnje te vtegne še v pekel potisniti, zlasti če si z lažjo, goljufijo in tatvino pomagati skušaš.

4.

Zdaj ti hočem pa še le pokazati, kako je vboštvo toliko vredno, tako rekoč skrit biser ima spravljen v sebi. Ta reč je taka le: Mi ljudje smo zato vstvarjeni in na zemljo postavljeni, da Boga spoznamo, ljubimo in hvalimo, radi njegovo sveto voljo izpolnjujemo in potem enkrat k njemu pridemo v nebesa. Kedor pa noče Boga ljubiti in služiti mu, temuč v grehah živi in vmerje, ta bo večno pogubljen. Pa mi ljudje smo vže od Adama nagnjeni bolj k hudemu kaker k dobremu; svet in njegova radost večino ljudi proč vleče od Boga in zato tudi proč od nebes. To je pa vzrok, da je za največ ljudi vboštvo varniše kaker bogastvo. Vbogega, kateremu svet malo blaga in veselja daje, tudi menj mika, da bi celo serce na posvetne reči obesil in na Boga pozabil. To se povsod vidi. Vže v začetku kerščanstva so se pri judih in ajdih dosti bolj vbogi ljudje poprijemali kerščanstva, kaker bogati in imenitni. Kateri so zdaj na boljšem? — Kje se bolj zaničuje sveta vera, v bogatih mestih, ali v vbogih vaseh? — Framasonski ljudje, ki imajo tako pogubne nauke in namene, da so izključeni iz svete cerkve, to so zgolj ljudje, ki dobro jedó in pijó in mehkužno žive, vbozih framasoni ne sprejemajo v svojo družbo. — Pred mojim stanovanjem stoji razpelo; z mojega okna vidim ljudi ki mimo hodijo. Skoraj vsi ljudje nizkega stanu kažejo svojo vero in spoštovanje, ker se odkrivajo pred podobo zveličarjevo; ti pa,

k zveličarju ne skazujejo časti in mimo hodijo kaker jud, tisti so navadno gosposki ljudje. In tako se lahko vidi povsod, da se ljudje, ki dosti imajo, sè svetom sitijo in malo marajo za Boga in za večnost; in da se vera navadno bolje derži pri ljudeh, ki živijo v nizkem, vbogem stanu, kaker tudi terta najboljše vino daje na suhih tleh, na gnoju pa vse v bohotno, nerodovitno perje požene. — Da, pojdimo za ljudmi noter tja do kraja, kjer čaka vseh enaka osoda, da namreč strohné v grobu. Ali na grobeh ni vse enako; nekateri grobi so okrašeni z velikimi, lepimi kameni, drugi imajo le vbožen križ iz jelovega lesa. Ke bi moral voliti brez daljnega premislika, ali bi rajši menjal z dušo, ketere truplo ima drag nagrobni kamen, ali pa s tisto, ki ima le prav malo vreden križ, jaz mislim, da se ne bi dolgo obotavljal ter bi rajši imel svoj delež pri duši tega, ki je v življenju pokoro vboštva nosil in v vboštvu vmerl. Zato pravi mnogi vbožec, ko se mu v bolezní o smerti govori: „Meni ni dosti na tem“; saj nima dosti izgubljati in malo bati se.

5.

Koliko je vboštvo vredno, tega pa ne more nihče bolje vedeti, kaker ta, ki ima vso oblast v nebesih in na zemlji in vsakemu svoj prostor odloči najprej na zemlji, potlej pa v nebesih ali pa v peklu. Ta, namreč naš Gospod Jezus Kristus, je sam vboštvo izvolil; on je bil v hlevcu rojen, v jaselec položen; kje je najti vbožniše detetce? On je najprej svojo mater in rednika, pozneje aposteljne in učence zgolj iz vbogih ljudi izbral; edini, ki je bil bogat, Matevž, je precej pustil svoj denar, ko ga je zveličar poklical, da naj za njim hodi; — in ko je bogat mladenič, ki je do tedaj pošteno živel, vprašal, kaj naj stori, je djal zveličar, da naj bo najprej vbog in potem naj za njim hodi. Bogati mladenič pa je rajši obderžal svoje bogastvo. Pri tisti priliki je rekel Gospod, da gre lažje kamela igli skozi uho, kaker pa bogatec, ki serce na posvetne reči obesi, v nebeško kraljestvo. — Nasproti pa je mnogo premožnih, celo knežjih oseb dobro sprevidelo korist, ki jo prinaša za dušno zveličanje vboštvo; zadovoljno so vse popustile in vboštvo zato sprejele. Sveta Elizabeta je bila kraljeva hči, pa se je vdala pozneje radovoljno tolikemu vboštvu, da je siromaško, zašito obleko nosila in slabo sočivje je bila edina nje hrana. So razni samostanski redovi, kjer se celo leto nigdar meso ne je in kofe na pije; pri trapistih celo od jajec ne sme nič na mizo in

zajutreka nimajo celo nobenega. Sveti Karel Boromej je bil kardinal in nadškof, vender se je zadovoljil o poldne le s kruhom in vodo; neketeri svetniki so le enkrat na dan jeli in sicer najslabših jedi. Ti ljudje so hoteli vbogi biti na zemlji, da bi obogateli v nebesih. In takim osebam, ki so v mladosti imele vsega zadosti, je težje na vsem pomanjkanje terpeti, kaker pa popolnoma vbogemu človeku, ki je bil siromaček od mladih nog. Zato bodi zadovoljen, ker je Bog sam zate vboštvo izvolil in misli si, da tako bo najboljše za moje dušno zveličanje.

6.

So pa tudi vbogi, ki pravijo: „Jaz, kar se moje osebe tiče, bi se že vdal kako, da bi bil vbožec, ke bi bil samskega stanu; zdaj pa moram tudi za otroke skerbeti, to je ravno siroččina.“ — Siroččina ni tolika, kaker morebiti misliš. Ali je bolje, ako se navadijo otroci dobre jedi in pijače, mehkužnosti in preobilosti, ali je pa bolje, ako morajo biti z malim zadovoljni? — Prevdari enkrat eno tako, prevzetno opravljeno hčer enega činóvnika, pa eno vbogo vaško dekletce; ni vse zlato, kar se sveti. Ona hči dela svojim starišem mnogo več skerbi in strahu, kaker vbogemu možu njegove hčere. Ke bi te prav ničeser ne dobile, saj znajo delati in služiti in tako pošteno in koristno svoj kruh pridobiti. Kaj bo pa ena taka gosposka hči, če ne dobi moža in nima velikega premoženja? Saj ne zna nič kaker lišpati se in morebiti nekoliko po francosko blebetati in po klavirju brenkati; taki se godi, če ji oče vmerje in dobra plača njegova miní, dostikrat kaker tistemu krivičnemu oskerbniku v evangeliju: delati ne znam, beračiti me je sram, kaj hočem začeti? — Če ima pa gospod sinove, misli navadno, da bi bila sramota, ke ne bi študirali. Pa dostikrat vender k ničemer ne pridejo; ali nimajo glave, ali so pa lenuhi, in ves mnogi denar je zaveržen.

Ali bogati ljudje, misliš morebiti, vender tudi lahko dosti dobrega storijo; nas eden pa skoraj samega sebe ne more preživiti. — Z dobrimi deli bogatih ljudi navadno ni sile; pa če tudi neketeri kaj dajo od svoje obilosti, je vender krajcar, ki ga daš ti od svojega vboštva, pred Bogom zlat in več vreden kaker goljdinar in tolar, ki ga da bogatin. Zveličar je to naravnost povedal, da sta tista dva vinarja, ki jih je vboga vdova vergla v púščico, več vredna kaker bogatih obili darovi. Potem je pa tudi znana sku-

šnja, da so posli in vbogi ljudje bolj pri volji drugim kaj dati, kakor gospodje in gospe. Ti potrebujejo dosti zase in za svojo prevzetnost in tudi ne vejo tako, kako težko je vboštvo in potreba.

Pa če si tudi tako vbožen, da še za sol nimaš, celo če doma na slami bolan ležiš, ali pa v špitalu, si vendar zadosti bogat, da moreš dajati jako dragoceno milostinjo. Kaj je to? — To je molitev za druge; Bog posebno rad vsliši molitev teh vbozih, kakor stoji zlasti v psalmih zapisano. In potem, kar imaš terpeti, tudi lahko za druge daruješ; to pa zato, ker si ud Kristusov in tvoje zaslužnje po občini svetnikov tudi drugim lahko zaleže.

7.

Ali nas eden, misliš morebiti, je pa tudi povsod zaničevan. Še vsaki pes laja prej nad vbozim človekom, kakor pa nad gospodom. Nas ne pozdravi skoraj nihče; komaj da se za naše pozdravljenje kaj zmeni. Na to ti odgovorim z enim zgledom. Pogledjva dvoje otrok o božiču. Eno je bogate mestne družine; eno je pa prav vbozih ljudi, ki so ravno o božiču v stiski in potrebi. Nimajo denarja, da bi dervec kupili v zimskem mrazu in da bi plačali za stanovanje. Tistih gosposkih ljudi otrok dobi božično drevesce, kjer visi vsake sorte cukrastega kruhka in dosti lučec gori, in novo obleko in kožuhaste zleke in igrač polne škatle. Kar v glavi se mu vrti od toliko reči in ne more se nagledati nakazati in nalizati tistih sladkih reči in brez prestanka pripoveduje drugim in se baha, kako nobeden otrok ni dobil toliko lepega kakor ono. — Ali ga tudi v cerkev vzamejo sebo, ne vem; — pa če tudi pride v cerkev, najberž se bo tisto dete bolj ponašalo sè svojo novo obleko in kar na nji visi, kakor da bi mislilo na vbogega Jezuščka in njega se veselilo. Vbogo dete pa ne dobi nič, doma ni nobenega božičnega drevesca, in če hoče dosti lučec videti, v vbogi izbi jih tudi ni, pač pa v cerkvi pri polnočnici. Jaz sem enkrat enega takega otroka videl pri polnočnici, neka kmetiška žena ga je pri sebi imela, na vse zgodaj, ko gosposki otroci še marisiketero urico prespijo. Vbogo dete je bilo komaj v redu oblečeno, na božična darila ni bilo še misliti ne. In kako je pobožno in mirno tamkaj stalo v zimski noči, Jezuščku samemu podobno v vboštvu in ponižnosti! Povej zdaj sam, katero dete bo bolj po volji Bogu in tebi, gosposko dete z bogatimi darili, ki v mehki posteljici leži, dokler je dan in kofe stoji na mizi, — ali

pa siromaško dete, ki ničesar ne dobi in poleg matere v merzl božični noči zadovoljno v cerkvi stoji in moli?

Vidiš, kaker z otroki, tako je pa tudi z odrasčenimi. Bog je povsod in vidi in vse dene v račun za večnost. Bog sedi ko tih, neviden gost, ki nič ne je, pri mizi bogatega, kjer se gori nosi razno meso in kar je še dobrega in dragega, pa sedi tudi pri mizi vbogega, kjer stoji ravno redka jušica nanji in slab krompirček. Bogati pri svoji obilosti navadno ne moli pred jedjo in po jedi; vbogi pri svoji vbogi jedi moli prej in potlej. Bog vidi v marisiketeri bogati hiši le poželenje mesa, poželenje oči in prevzetnost življenja; po stenah visijo razne podobe, ki so stale mnogo denarja, pa ni nič svetega na njih. V siromakovi izbi je pa vse majhine vrednosti in še dobro, če so notri sveto razpelo in podoba Matere Božje v znamenje, da tu kristijani prebivajo. — Kje bo ljubše Bogu, v vbožčevi izbi ali pa v imenitnih sobah, kjer ni nobenega znamenja svete vere videti ali slišati? Vboštvo je nekaj lepega pred Bogom, in ker Bog posebno čisla vbozega, more se pač potolažiti, če ga posvetni ljudje zaničujejo.

8.

Kaker je pa vboštvo koristno ljudem v tem življenju ter mu zlasti velike čednosti ponižnosti in poterpežljivosti lajša, ima pa vender, kaker vsaki stan na svetu, tudi svoje posebne skušnjave. Hudič je ravno potrebo in lakoto zveličarjevo porabil, da ga je skušal, naj iz kamena kruha naredi, to je, svojo čudežno moč k svoji koristi oberne. Ravno tako porabi hudič tudi še zdaj vboštvo, da mnogega zapelje v greh, da bi si polajšal potrebo. Te skušnjave, ki mnogega vbozega napadajo, so: tatvina ali goljufija, laži, ob nedeljah delati, v nevarne službe hoditi, z obljubami ali darili se dajati zapeljavati v greh, nezadovoljnost ali mermranje zoper Boga, nevoščljivost, nagnjenje k puntanju, otroke pošiljati beračit, žganje piti. Pomisli dobro: s takimi rečmi narediš vse le hujše in prodaš kaker Ezav za sklede leče svojo dédiščino, nebesa. Godi se ti potem v tem življenju kaker vbogemu Lazarju in po smerti se ti bo godilo kaker bogatemu razuzdancu.

Vzemi si zdaj zlasti to k sercu: Bog te je poklical v oster red, v red vboštva, v katerem so bili tudi zveličar sam in njegova sveta mati in aposteljni. V tem redu ti lažje zveličaš svojo dušo, kaker v kakem drugem stanu, ako v sercu k temu privoliš, ako ti je prav, da si vbog, ker je Bog zate tako odločil. Ali v vseh

redovih bi bil post in pomanjkanje žalostno življenje, ke ne bi bilo nečesa, kar vse lajša in slajša in v zlato spreminja: to je bogoljubnost. Moli dosti, rad hodi k izveličarju v cerkev, pogostoma prejemaj svete zakramente, pridno poslušaj besedo božjo in ob nedeljah beri kaj kerščanskega. Boš videl, tako boš že v tem življenju zadovoljen, morebiti celo srečen in ne boš hotel menjati s tem bogatim. Kar je pa še dosti več vredno, ako boš vbožno in kerščansko živel do smerti, potem ti velja velika obljuba Kristusova: „Blager v bogim, ker je njih nebeško kraljestvo.“

(Alban Stolz.)



Svetega Bonaventure, cerkvenega učenika serafinskega, življenje in dela. Enajsto poglavje.

Smert svetega Bonaventure.

Večina naših bravcev se pač še dobro spominja poslednjega vesoljnega cerkvenega zbora vatikanskega. Da bi bil k temu zboru poslal rusovski cesar svoje poslance, ki bi bili naznanili, da se hoče on in celo njegovo cesarstvo zediniti s katoliško cerkvijo, to bi bilo veselje v Rimu in po vsej katoliški cerkvi! Glejte, tako veselje je bilo v Lijonu, ko se je tam slovesno sklenilo zedinjenje mej gerško cerkvijo in latinsko. Ali Bonaventura, ki je toliko pripomogel k sporazumljenju, ni vžival dolgo tega veselja. Kmalu je njegova smert v žalost potopila tudi papeža in cel zbor, lijonsko mesto in ves katoliški svet, zlasti pa red, keterega čast in slava je modri mož bil. Dan po tisti spomina vredni zmagi katoliške edinosti nad razpertijo, ljubezni nad sovraštvom, resnice nad zmotom, je zapustilo Bonaventuro prej čversto in cvetoče zdravje.

Četerti dan julija meseca sta prišla še ostala dva brata frančiškana, poslanca papeževa, v Lijon vodeč seboj poslance kralja tartarskega. Papež je napovedal brez odkladanja četero sejo vesoljnega zbora. V tej seji je bil naš svetnik poslednji krat videti na strani papeževi. Vojskovaje se z boleznijo se je s težavo še po koncu deržal.

Vpričo tatarjev se je pri tej seji veliki kancelar carigrajski v svojega cesarja in v svojem imenu odpovedal cerkveni ločitvi; sprava se je sklenila mej vshodom in zapadom; veselje vseh dobrih ljudi je prikipelo do verha. Drugi dan pa se je vže razširila žalostna novica, da je kardinal škof albanski v največi nevarnosti ter skoraj ni več upanja, da se reši predrago življenje njegovo. Čez vse je zbolela ta novica, kajpada, papeža, ki je ljubil častitljivega moža ko učenika in svetovavca, ko vojščaka prave vere in zgled vseh čihernih kerščanskih čednosti. Da se potolaži, koliker je bilo namreč mogoče, ter mu da še poslednje znamenje velike ljubezni, ki jo je čutil do njega, podeli vmirajočemu sè svojo rokó svete zakramente.

Bonaventura pa je bil vesel v sredi splošne potertosti; saj je lahko govoril z aposteljnom: „Dobro sem se vojskoval, tek sem dokončal, vero ohranil. Zdaj mi je prihranjena krona pravice, katero mi bo dal Gospod, pravični sodnik“. (2. Tim. 4, 7. 8.)

Ob jutranji zarji 15. dne malega serpana 1274 je izdihnil dušo, ko je doživel v tej solzni dolini 53. leto, ko je bil 35 let v redu svetega očeta Frančiška in ne dosti čez leto dni ogernjen sè škerlatom kardinalskim.

Papež je prežil za njim mnogo solzo; saj je izgubil v njemu najljubšega prijatelja, najboljšega pomočnika. Zato je tudi hotel, da naj se vdeleže pogreba vsi častitljivi očetje cerkvenega zbora. In v resnici so bile žalostne slovesnosti za našim svetnikom tako velikanske in veličastne, da morebiti nigdar ni bilo takih. Vdeležili so se jih poleg duhovščine lijonskega mesta, svetovne in redovne, vsi zborni škofje in nadškofje, poslanci vseh vladarjev evropskih in papež sam. Veliko černo mašo je pel kardinal škof óstijski, dominikan Peter iz Tarantazije, ki je bil pozneje papež z imenom Inocencij V. On sam je tudi pridigal začeniši z besedami Davidovimi o smerti prijatelja Jonatana: „Žalujem po tebi, moj brat Jonatan, prelepi in čez mero ljubeznjivi!“ (1. Kralj. 1, 26.) — Nato se je dragoceno truplo pokopalo v frančiškanski cerkvi lijonski.

Bonaventura je bil, kaker smo nekoliko vže povedali, po telesu visoke postave, polne in prijetne oblike, plemenito veličastnega ponašanja, ljubeznjivega in ob enem resnobnega obličja, pohlevnega vedenja, priljudnege govorjenja, bogat sè vsemi lepimi darovi duše in telesa.

Ni se torej čuditi, ako je smert takega moža vse, ki so ga

poznali, napolnila skoraj z nepotolažljivo žalostjo. Sam papež si ni mogel kaj, da ne bi bil duška dal svoji serčni bolečini v prvi seji, ki jo je imel vesoljni cerkveni zbor po smerti Bonaventure, seji, ki je bila tudi poslednja tega, drugega lijonskega zbora. Spominjaje se britke izgube je djal do solz ginjen, da je z Bonaventuro padel steber kerščanstva, da je to za cerkev nenadomestljiva izguba. In vказal je, da imajo ne le očetje zbora, temuč vsi duhovniki po celem svetu po eno sveto mašo darovati zanj, za vse ostale, ki so vmerli pri zboru, pa tudi eno.

* * *

Kako premišljevati o smerti.

O svoji smerti boš lahko tako-le premišljeval. Pervič, da boš vedno v spominu imel, kako negotova je ura smerti. Misli, da bo smert prišla neprevidoma, ker bo prišla kaker tat, ko boš najmenj mislil, ko boš najmenj pripravljen, ko boš upal še daljšega življenja, ko boš mislil, da boš še mnogo storil, kaker te uči zadosti vsakdanja skušnja in te je vže učila o mnogih tvojih znanjih. Prevdari potem red, po katerem se pride k smerti, in misli si včasi, kaker bi imel tisti trenotek vmreti, pa boš bolje čutil, kaj prihaja iz tega. Misli torej, kako gre pred smertjo najhujša bolezen, kateri so vse druge bolezni le kaker napovedovavke; glej težo te bolezni. Misli na vpiranje natornega nagnjenja, ki hoče ostati. Misli potem, ko človek vže čuti, da bo treba iti od tod, bodisi da zdravniki tako pravijo, bodisi da sam od sebe čuti, kako bo tedaj kričala vest, kako bo grizla tistega, ki se ni pripravil; tedaj namreč od vseh strani grehi v spomin teko. In misli o posameznih svojih grehah in stracteh vsaki posebej, kako ti bo tedaj žal zaradi njih, ker jih nisi premagal. Misli, ako bi te na zadnjo uro tako zvezanega imele pregrehe in poželjivosti, s kolikim hrepenenjem bi hrepenel po eni uri ali enem letu zdravja, da bi se poboljšal. Misli, človek, ko boš prišel do tiste ure in odhajal od tod in čas, ki je pretekkel, primerjal z večnostjo, kamer pojdeš, kako kratek se ti bo videl. Celo življenje, se ti bo zdelo kratke sanje in tako ti bo ves čas in življenje, kaker bi bil prešel čez majhin prostor, postavim pol milje hoda. Misli tudi, kolika bo tista bolečina, ko boš videl, da si zaradi tako kratkega razveseljevanja ono večno veselje izgubil. Misli, kako grenka bo ločitev, ko se boš ločil od vsega, kar si pregrešno ljubil, namreč od

svoje časti, ako si tu v visokem stanu na vso moč časti iskal, in od slasti, in tako o drugih rečeh. Premišljaj v kakem stanu je vmirajoči, kako vse telo černi in dervení, oči slabijo. Misli, kako so zraven hudi duhovi, kaker erjeveči levi, ki čakajo na žertev. Potem si misli, kako duša ob izhodu iz svojega telesa, ko začenja gledati neznan kraj, kjer je čaka toliko hudih duhov, kako nerada gre vun, kako rada bi se vernila nazaj v svoje telo, pa ne more, ker so zaperta okna počutkov in vhodi življenjski. Misli, kako bodo tedaj posamezni duhovi pregreh naproti ji pritekli, iska je v nji tega svojega, duh prevzetnosti prevzetnost, duh nečistosti išče nečistost, vsaki, kar je njegovega, in tako o drugih. Naposled opazi, kako se duša, ki je izešla iz telesa, precej postavi pred sodnji stol sodniko in kako se izreče sodba, ki se potem na vse veke ne bo preklicala. In kamer bo tedaj palo drevo, tam bo obležalo. Potem misli, da se na vse zadnje telo izroči zemlji in pozabljenju; gost je bil tu ene noči in odešel je in spomin njegov se je vmeknil sè zemlje. Nasprotni način pa lahko vzameš o smerti pravičnega; zakaj pravični, ko vidijo, da pojdejo s tega sveta, se veselijo v spričevanju vesti, veselja poskakujejo, ker bodo rešeni te siročine. Ker niso bili tu privezani s poželjivostmi, jim ni žal, da odhajajo odtod in tako o ostalih rečeh.

(S. Bonaventurae Fascicularius c. II.)



Zamaknjenosti brata Egidija.

Ko se je služabnik božji Egidij na moč trudil v delih djanjskega življenja ter krotil svoja počutna nagnjenja, se je ločil od kermežljave Lije in je objel premišljajočo Rahelo, katera je bila lepa in krasnega lica; naj popolniši mož je dosegel veliki dušni mir in tolažilo. Šesto leto po svojem spreobrnjenju se je v planjavi mesta Perudže v Fabrijonski puščavi pokazala nad njim roka Božja. Ko je namreč goreče molil, je bil tako napolnjen z božjim tolažilom, da se mu je dozdevalo, kaker bi Gospod hotel odpeljati njegovo dušo iz telesa, tako da je razsvitljene videl svoje notranje skrivnosti. Naj pervo je čutil vmirati svoje telo na nogah in polagoma na vsih udih života, dokler je duša izešla. In ko je bil iz telesa, kaker se mu je dozdevalo, je z veseljem ogledaval lepoto svoje duše, s katero jo je olepšal sveti Duh; bila je

namreč nežniša in svitleja, kaker si človek misliti more, kaker je sam pravil pred smertjo. Nato se je tista sveta duša povzdignila do premišljevanja nebeških skrivnosti, katerih nigdar razodeti ni hotel rekoč: Blager mu, ki zna prikrivati božje skrivnosti. Tudi tri dni pred praznikom rojstva Kristusovega, ko je obhajal štiridesetdanski post, ki se imenuje post sv. Martina, namreč od praznika vseh svetnikov do rojstva Gospodovega, je po noči goreče molil v Setonski molitvenici, in prikazal se mu je Gospod Jezus. Videl ga je s telesnimi očmi in z dušnimi očmi je videl nekaj nadčloveškega, neizrekljivega, kar si sam ni upal ali ni mogel razjasniti; ni pa mogla dolgo prestajati človeška slabost, ko se mu je prikazala tako neizmerna krasota. Zavoljo tega je goreče prosil Gospoda, naj mu ne naklada tolike težave, češ da ni za to sposoben, ker je neotesan in neveden grešnik. In koliker bolj se je nevrednega imenoval, tolikanj bolj je množil v njem Gospod svojo milost. In ta prikazen je terpela do praznika razglašenja Gospodovega, ne nepretergoma, temuč zdaj pa zdaj, in ga je napolnila s toliko sladkostjo, da je mislil, da je njegova duša šla iz telesa, in je nekterikrat v resnici šla, kaker je sam pravil, in bil je prisiljen glasno zavpiti, kar je včasih vstrašilo brate, ki so ga slišali.

Ta prikazen, kaker se bo videlo iz poročil samega brata Egidija, je bila zelo čudna. Pervič, kaker je rekel, je v tej prikazni zavoljo gotovosti o Bogu in vsih božjih rečeh, izgubil vso vero. Drugič, ko Pavel ni vedel, ali je bil v telesu ali izven telesa zamaknjen, je brat Egidij to vedel, namreč bil je izven telesa, kaker je pravil nekemu bratu. Tretjič, ker je Bog s to prikaznijo veliko več velikega storil v njemu, kaker kedaj v katerem drugem; pokazal mu je kraj Scetone, katerega je priporočal nad vse kraje onkraj morja (šest jih izuzemši, katerim ga je primerjal) in nad vse kraje takraj morja. Četertič je bil v tej prikazni, kaker je sam terdil, napolnjen sè vsemi milostmi in darovi svetega Duha, in zato je rekel, da bi se naj na gori Pesuli, kjer je bil tisti kraj, sezidala cerkev z imenom binkoštna. To prikazen je imel tisto leto, ko je sveti Frančišek vmerl, osemnajsto leto po svojem spreobnenu. Petič, nasledki te prikazni so bili, da se je precej zameknil, če je le slišal kako govorjenje ali besedo o Bogu, ali o nebeški slavi.

Imenovani kraj Cetonski je zelo priporočal zavoljo mnogih prikazni Kristusa in angeljev. Po njegovi smerti so zaradi tega sezidali lepo cerkev na ravno tistem kraju, kjer je Egidij vžival

te nebeške dobrote, in v cerkvenih stenah je vzdano kamenje iz celice božjega služabnika in posebna znamenja so izrezana iz drevesa, ki je rastle blizu tiste celice in pod katerim se mu je večkrat prikazal Kristus. Ti pobožni spominiki svetega moža na določenih dnevih leta spodbujajo vernike z naj sladkejšo vonjavo. — Ko je bil brat Egidij v Angellu Peruške grofije, se je zvečer, ko je povečerjal in mnogo spodbudljivega govoril, zameknil do jutra, in ko se je zavedel in se vračal v svojo celico, je bliščala taka luč in svitloba, da je prekosila svitlobo meseca. Bratje, ki so to videli, so sterme obstali. On pa jim je rekel: „Kaj bi še le stonili, sinovi, če bi še kaj večega videli? gdor še nigdar ni videl kaj velikega, ima tudi majhno za veliko.“



Iz obrednika tretjega reda.

Papežev blagoslov.

Papežev blagoslov naj se daje po dovolitvi Leona XIII. dvakrat na leto po obrazcu Benedikta XIV., pa ne ravno tisti dan in v tistem kraju, kjer ga daje škof. In ker se po tem obrazcu kliče blagoslov na ljudstvo, se ne sme dajati posameznim tretjerednikom, temuč skupščini zbrani, in dajati ga ima predsednik skupščine, ker se ume, da je njemu izročena oblast, da ima dajati ta blagoslov. Ravnatelj ali drugi pooblaščen duhovnik gre torej v koretlju in beli štoli brez strežnikov pred oltar, kjer začne klečé:

Ÿ. Naša pomoč † v imenu Gospodovem.

R). Ki je vstvaril nebo in zemljo.

Ÿ. Reši svoje ljudstvo, o Gospod.

R). In blagoslovi svojo dēdino.

Ÿ. Gospod z vami.

R). In s tvojim duhom.

Potem moli stojé to-le molitev.

Molimo.

Vsegamogočni in vsmiljeni Bog, daj nam pomoč sè sve-tišča in oblube tega ljudstva, ki v ponižnosti svojega serca odpuščenja grehov prosi in tvojega blagoslova želi in milosti, blagovoljno vsliši, svojo desnico čezenj dobrotljivo ste-

gni in pólnost božjega blagoslova razlij, po katerem bo obloženo sè vsemi dobrotami doseglo srečo in večno življenje. Po Kristusu Gospodu našem.

R). Amen.

Nato gre na episteljsko stran in tam (na zgoranji stopnjici) stojé naj da z enim samim znamenjem križa blagoslov govore na glas te besede:

Blagoslovi vas vsegamogočni Bog † Oče in Sin in Sveti Duh.

R). Amen.

Blagoslov s popolnim odpustkom za svetovne tretjerednike.

Verhu papeževega blagoslova so privoljeni tretjerednikom frančiškanskim še drugi blagoslovi s popolnim odpustkom za nekatere dni leta, ki so naštetí v pismu papeževem „Vsmiljeni Sin Božji“, izdanem 30. majnika 1883, namreč v zapisniku odpustkov pogl. I, št. 8.

Obrazec tega blagoslova predpisan od ravno tega papeža Leona XIII. 8. julija 1882 je ta (latinski tekst glej v „Cvetju“ III. str. 354):

Predglasnica: Naj vstopi moja molitev pred tvoje obličje, o Gospod; nagni svoje uho našim prošnjam; prizanesi, o Gospod, prizanesi svojemu ljudstvu, ki si ga odrešil sè svojo kervjo, da se ne boš jezil na nas na veke.

Gospod, vsmili se.

Kriste, vsmili se.

Gospod, vsmili se.

Oče naš (*natihoma*).

Ÿ. In nas ne vpelji v skušnjavao.

R). **Temuč reši nas od hudega.**

Ÿ. Reši služabnike svoje.

R). **Moj Bog, ki v tebe upajo.**

Ÿ. Pošlji jim, Gospod, pomoč od svetišča.

R). **In sè Sijona jih váruj.**

Ÿ. Bodi jim, Gospod, stolp hlabrosti.

R). **Vpričo sovražnika.**

Ÿ. Nič naj ne opravi sovražnik nad nami.

R). **In sin hudobe naj se ne prederzne, da bi nam škodil.**

Ÿ. Gospod, vsliši mojo molitev.

Ř. In moje vpitje naj k tebi pride.

Ÿ. Gospod z vami.

Ř. In s tvojim duhom.

Molimo.

O Bog, ki ti je lastno vselej vsmiliti se in prizanašati, sprejmi naše prošnje, da nas in vse tvoje služabnike, ki jih pregreh verige vežejo, vsmiljenje tvoje ljubezni blagoserčno odveže.

Vsliši, prosimo, Gospod, ponižne molitve in prizanesi grehe tem, ki se jih obtožujejo, da nam dobrotljivo ob enem podeliš odpuščenje in mir.

Neizrekljivo svoje vsmiljenje nam, Gospod, blagoserčno pokaži, da nas ob enem vseh grehov oprostiš in kazni, ki jih zanje zaslužimo, rešiš.

O Bog, ki te krivica žali, pokora tolaži, ozri se milostivo na molitve svojega ljudstva, ki te ponižno prosi, in odverni biče svojega serda, ki jih zaslužimo za svoje grehe. Po Kristusu, Gospodu našem.

Ř. Amen.

Nato molijo tretjeredniki (ali eden v imenu vseh):

Izpovem se Bogu vsegamogočnemu, blaženi Mariji vselej Devici, blaženemu Mihaelu arhangelju, blaženemu Janezu Kerstniku, svetima aposteljnomu Petru in Pavlu, vsem svetnikom in vam, oče, da sem grešil premnogo, z mislijo, z besedo in z djanjem, po svoji krivici, po svoji krivici, po svoji preveliki krivici! Zato prosim blaženo Marijo vselej Devico, blaženega Mihaela arhangelja, blaženega Janeza Kerstnika, sveta aposteljna Petra in Pavla, vse svetnike in vas, oče, da molíte zame h Gospodu, našemu Bogu.

Mašnik:

Vsmili se vas vsegamogočni Bog in odpustivši vaše grehe vas pripelji v večno življenje.

Ř. Amen.

Milost, odvezo in odpuščenje vaših grehov vam daj vsegamogočni in vsmiljeni Gospod.

Ř. Amen.

Gospod naš Jezus Kristus, ki je blaženemu aposteljnu

Petru oblast dal vezati in odvezovati, on naj vas odveže od vseh vezi pregreh, da boste imeli večno življenje in živeli na veke vekov.

R). Amen.

Po presvetem terpljenju in smerti Gospoda našega Jezusa Kristusa, po prošnjah in zasluženju preblazene vselej Device Marije, blaženih aposteljnov Petra in Pavla, blaženega očeta našega Frančiška in vseh svetnikov, po oblasti od svetih očetov papežev mi dovoljeni, vam podeljujem popolni odpustek vseh vaših grehov. V imenu Očeta in Sinu † in Svetega Duhá.

R). Amen.

Ako se daje ta odpustek berž po zakramentni odvezi, naj mašnik, opustivši vse drugo, začne z besedami „Dominus Noster Jesus Christus“ itd. do konca, le da nadomesti množno število z edinstvenim.

Ako pa okoliščine ne dopuščajo cele molitve, lahko, opustivši vse drugo, tako reče:

Auctoritate a Summis Pontificibus mihi concessa plenariam omnium peccatorum tuorum Indulgentiam tibi impertior. In nomine Patris, et Filii † et Spiritus Sancti. Amen.

Odveza na zadnjo uro.

Da podeli popolni odpustek vmirajočim tretjerednikom pater ravnatelj ali kateri koli poterjen izpovednik, naj se derži obrazca predpisanega po Benediktu XIV. in vnovič po Leonu XIII., kaker stoji v rimskem obredniku.

Vstopivši v izbo, kjer leži bolnik, naj reče:

Ÿ. Mir tej hiši.

R). In vsem, ki v njej prebivajo.

Potem naj pokropi z blagoslovljeno vodo bolnika, izbo in vse, ki so zraven, rekoč:

Pokropi me, Gospod, z izópom in očiščen bom, vmij me in bolj bel bom kaker sneg.

Vsmili se me, Bog, * po svojem velikem miloserčju.

Čast bodi Očetu in Sinovi * in Duhu svetemu.

Kaker je bila v začetku tudi zdaj in zmirom * in na veke vekov. Amen.

Pokropi me, Gospod, z izópom in očiščen bom, vmij me in bolj bel bom kaker sneg.

Ÿ. Naša pomoč † v imenu Gospodovem.

R). Ki je vstvaril nebo in zemljo.

Predglasnica. Ne spominjaj se, Gospod, hudobij svojega služabnika (*ali* svoje služabnice) in ne maščuj se zavoljo pregreh njegovih (*ali* njenih.)

Gospod, vsmili se.

Kriste, vsmili se.

Gospod, vsmili se.

Oče naš (*natihoma*).

In nas ne vpelji v skušnjava.

Temuč reši nas od hudega.

Ÿ. Reši služabnika svojega (*ali* služabnico svojo).

R). **Moj Bog, ki v tebe upa.**

Ÿ. Gospod, vsliši mojo molitev.

R). **In moje vpitje naj k tebi pride.**

Ÿ. Gospod z vami.

R). **In s tvojim duhom.**

Molimo.

Premilostivi Bog, Oče miloserčnosti in Bog vse tolažbe, ki nočeš, da bi se pogubil kedo, ki v tebe veruje in upa, po obilnosti svojega vsmiljenja se ozri blagovoljno na služabnika svojega (*ali* služabnico svojo) I., ki ti ga (*ali* jo) prava vera in kerščansko upanje priporoča. Obišči ga (*ali* jo) v svoji zveličavnosti in po terpljenju in smerti svojega edinorojenega mu (*ali* ji) blagovoljno podéli odpuščenje in oproščenje vseh grehov njegovih (*ali* njenih), da te njegova (*ali* njena) duša ob uri svojega izhoda najde potolaženega sodnika in v kervi ravno tistega Sinu tvojega vmita vseh madežev v večno življenje prejeti zasluži. Po ravno tistem Kristusu, Gospodu našem.

R). **Amen.**

Nato moli bolnik ali kedo drugi v njegovem imenu očitno izpoved: „Izpovem se“ itd. Mašnik da odvezo z besedami: „Vsmili se“ itd. „Milost, odvezo“ itd. Potem nadaljuje:

Gospod naš Jezus Kristus, Sin živega Boga, ki je blaženemu Petru, svojemu aposteljnu, oblast dal vezati in odvezovati, naj po svojem preljubeznjivem miloserčju sprejme

tvojo izpoved in ti verne prvo obleko, ki si jo prejel pri kerstu, in jaz po oblasti od apostoljskega sedeža mi izročeni ti podeljujem popolni odpustek in odpuščenje vseh grehov. V imenu Očeta in Sinu † in Svetega Duha.

Po presvetih skrivnostih človeškega odrešenja naj ti odpusti vsegamogočni Bog Oča in Sin † in Sveti Duh.

R). **Amen.**

Ako je pa bolnik vže tako blizu smerti, da ni časa za vesoljno izpoved, niti za molitve, naj mu mašnik berž podeli odpustek, rekoč „Gospod naš“ itd.

In če je sila še večja, naj reče:

Indulgentiam plenariam et remissionem omnium peccatorum tibi concedo, in nomine Patris, et Filii † et Spiritus Sancti.

R). **Amen.**

Ali po slovenski:

Popolni odpustek in odpuščenje vseh grehov ti podeljujem, v imenu Očeta in Sinu † in Svetega Duha.

R). **Amen.**



Oča Godec,

slovenski misijonar na Mišiganskem.

Čast. gosp. Janez Metod Solnce nam je poslal iz Novega Uljma (New Ulm), kamer je prestavljen, amerikanski „Regensburger Marien-Kalender“ za leto 1885, za kar bodi milemu prijatelju najpriserčniša hvala. V tem kalendru stoji mej drugimi lepimi rečmi kratek popis življenja našega rojaka, rajnega gospoda Jurija Godeca, dolgoletnega misijonarja v amerikanski zvezni državi Mišigan ali Mičigen (Michigan). Tudi je pridevena lesorezna podoba častitljivega moža — pravi kranjski obraz stare korenine. Čislani bralci naši bodo gotovo nekoliko radovedni, kako in kaj pišejo amerikanci o tem dozdam malo znanem slovenskem misijonarju. Naj stoji torej tu podomačen cel spisek omenjenega kalendra :

„14. dan prosinca meseca leta 1883 je vmerl v faravžu nem-

ške občine svetega Alfonsa v Grinfiljdu pri Ditrájtju (Detroit) 81 letni zlatomašnik Jurij Godec, ki se ni svetil niti po posebni učenosti, niti se je izkazal ko ognjen in zgrabljiv govornik na pri-dižnici, pa se je vender trudil z velikim vspehom in je neskončno mnogo storil za razširjenje in ohranjenje prave vere. Častiti gospod Jurij Godec je bil rojen 17. malega travna 1802 v ljubljanski škofiji v avstrijski deželi Kranjskem ko sin preprostih kmetiških ljudí, in 26. malega serpana 1832 je bil od visokorajnega kneza škofa Antona Alojzija Wolfa za mašnika posvečen. Jurij Godec je bil vže ko otrok in dečak zgledno pobožen ter je vže v sémenišču sklenil svoje življenje posvetiti katoliškim misijonom v Ameriki. K temu ga je podžigalo branje pisem njegovega visokozaslužnega rojaka Friderika Barage, ki je takrat vže mej vbozimi in zapuščenimi erdečeškožci ob Gorenjem jezeru z gorečnostjo in zatajevanjem aposteljna se trudil in je pozneje kc prvi škof šmárijski in markétski bil lepota severno-amerikanskega škofóvstva. Žal, da je častiti gospod Godec po prejetju mašniškega posvečenja zadel ob toliko in tolika napotja, ki so ga ovirala v zverševanju njegovega namena, da je moral čakati enajst let, preden ga je mogel vresničiti. 18. prosinca 1843 je zapustil častiti gospod domovino, ko je bil vže v svojem 41. letu, ter je šel spremljan od frančiškana patra Ivóna Levca na ladjo, da se popelje v Novi Jork, kjer sta stopila na suho 23. sušca. Malo se pomudivši v največem mestu severno amerikske deržavne zveze se napoti oča Godec v Bó-falo (Buffalo), kjer je moral več tjednov čakati, dokler je dobil priložnost na parniku se prepeljati čez Írijsko jezero v Ditrájt. 8. majnika 1843 je bil v Ditrájtju. Tadanji generalni vikarij Kindekens, ki je v nepričujočnosti škofa Petra Pavla Lefevra oskerbljeval tamkajšnjo škofijo, ga odloči za nemško katoliško selišče Vestfáljjo, od koder naj bi opravljal dušno pastirstvo katoličanom raztresenim okrog čez enajst okrožji (counties). Dasiravno bi bil oča Godec raji šel mej zapuščene indijane, vender se niti za trenotek ni pomišljal, ali bi se vdal naredbi generalnega vikarja ali ne; na siromaških kmetiških kolih se je odpravil čez skalovje in germovje, po suhem in po močvirju skozi neiztrebljen prvotni gozd na svoj odločen kraj, ki je 200 angleških milj oddaljen od Ditrájtja.

Selišče Vestfáljjo so bili 6 let pred prihodom gospoda Godca vstanovili nemški katoličani, ki so bili većinoma z Vestfaljskega. Naseljenci so z velikanskim trudom in v silnem pomarjkanju trebili gosti prvotni gozd. Časnega blaga so imeli jako malo, tako

da so bili komaj v stanu duhovnika redno preživiti. Oča Godec pa je bil od zgodnje mladosti vaje najpriprostejšega življenja in nič mu ni bilo zoperniške ko mehkužnost in lov denarja in imetja; on je bil torej kakor vstvarjen za Vestfalijo. Velik prijatelj mnogega telesnega gibanja in vtudnega ročnega dela je porabljal nemnoge proste ure k temu, da je zemljo, ki je bila odločena za vzdrževanje cerkve in duhovnika sè sekuro, motiko in lopato svojeručno obdeloval in vinograd in sadni vert zasadil, kar je najboljši vtisek naredilo na kmete ter jih popolnoma pridobilo za ptujega duhovnega pastirja, ki ko rojen Slovenec ni bil do dobrega vaje nemščine.

Z največo gorečnostjo se je lotil oča Godec svoje nikaker ne lahké naloge. Ob nedeljah je imel službo božjo v Vestfaliji in vsaki pondeljek je odjezdil vun v svojo obširno misijonsko okrajino, da poišče katoličane, ki so raztreseni prebivali po prvotnem gozdu, skoraj vsi silno vbogi in z raznimi težavami se boreči. Tolažil jih je, svete zakramente jim delil, daritev svete maše opravljal zanje in njih otroke učil. In tako je šlo leto za letom vsaki teden, dokler je v soboto dobri duhovnik ves truden domov prišel — po zimi na pol zmerzel od grozovitega mraza, po letu ves skopan v potu in opikan od kervožejnih mešic, ki so ga trapile brez nehanja od jutra do večera. Oča Godec pa je prenašal vse te nadloge s kerščansko poterpežljivostjo in nigdar ni mermral, ako so ga po večdnevni ježi, ne da bi mu dali prej počitka, po 20 do 30 milj daleč klicali k bolniku.

Leta 1866 je poklical oča Godec tri redovnice v Vestfalijo ter jim je izročil vodstvo farne šole, ki se je naglo razcvetala in postala studenec velikega blagoslova za občino. Leta 1867 je začel zidati lepo in prostorno cerkev iz opeke, ki jo je 19. sušca 1871 prečastiti škof ditrajtski Gašper Henrik Borges slovesno posvetil. Cerkev je kaj ponosna hiša božja, v romanskem zlogu zidana, dolga 147, široka 64 črevljev s prelepim vitkim stolpom 160 črevljev visokim. Ta nova cerkev je stala blizu 60.000 dolarjev, in oča Godec je k temu znesku ne malo pripomogel iz svoje mošnje. Tudi farovž, ki je stal 7.000 dolarjev, je večinoma on plačal.

Oča Godec je doživel tudi to veselje, da je videl v teku svoje čez 30letne delavnosti v Vestfaliji, kako so iz njegove občine izešli trije mašniki. Žal, da ni več doživel dne, ko je eden od njih, prečastiti gospod Jožef Rademaher (Rademacher) bil povzdignjen do škofovske časti, kar se je zgodilo 24. rožnika 1883; ta

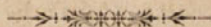
dan je namreč ljubljeneč rajnega očeta Godeca stopil na višjepastirsko stolico mesta Nešvilj (Nashville) v državi Tenesij (Tennessee).

Mej tem so trudi in težave mnogoletnega misijonarskega življenja vterjenega duhovnika prvohódnika tako zdelale, da si je moral skerbeti za lažjo službo. Táko je dobil od svojega višjega pastirja v mali občini svetega Aljfonza v Grinfiljdu pri Ditrajtu, kjer mu je bilo дано še 9 let delati z velikim blagoslovom. Ne dolgo pred svojo smertjo je srečno praznoval svojo zlato mašo, pri kateri priliki je prejel od blizu in daleč, od škofov, duhovnikov in svetovnikov mnoge in genljive dokaze ljubezni in visokega spoštovanja.

Po vsem tem je dokončal oča Godec svoje dela, truda in vspeha bogato življenje; ura rešitve in plačila je prišla. Po dolgem, z redko poterpežljivostjo prenašanem terpljenju in mnogokrat pokrepčan sè svetimi zakramenti je zaspal častitljivi zlatomašnik na večer praznika sladkega imena Jezusovega 1883 v pričujočnosti svojega izpovednika, častitega gospoda Bernarda Wernersa, ravnatelja óbčine svetega Bonifacija v Ditrajtu. Oča Godec, ki je bil v svojem življenju neizmerno dobrotljiv in je vedno s polnimi rokami delil, je zapustil vender nekaj sto dolarjev, ki jih je odločil za cerkvene namene in za katoliške misijone v ajdovskih deželah. Svojo ljubezen pa je zapustil tistim, katerih dušni pastir je bil v Vestfaliji in Grinfiljdu. Naj počiva v miru!

J. B. Müller,

Redakteur der „Stimme der Wahrheit“
in Detroit, Mich.“



Cerkvena, zlasti redovna in misijonska naznanila.

Rim. — Ker je ta mesec zlasti posvečen molitvi za verne duše v vicah, bo gotovo primerno povedati našim čislanim bravcem, da se na Španskem in Portugaljskem, kaker tudi v vseh sedaj ali v prejšnjih časih od njiju odvisnih deželah, zlasti v južni Ameriki, na vernih duš dan po tri maše bero, prav kaker na božični dan. To posebnost bi mnogi goreči prijatelji vernih duš radi raz

tegnili čez celo katoliško cerkev, in vže leta 1870 pri vesoljnem cerkvenem zboru vatikanskem so podpisali neketeri zborni očetje tako prošnjo do papeža. Pozneje se je podpisovanje nadaljevalo in, kaker se poroča, je dozdej podpisala vže več ko polovica vseh katoliških škofov. Sveti oče se kažejo nagnjeni tej reči in sveta obredna skupščina čaka, kaker je videti, le, da boste dve tretjini škofov podpisani; potem misli pripraviti določilo. Tako bi vtegnili torej s pomočjo božjo doživeti, da bodo na vernih duš dan mašniki brali vsak po tri svete maše. Bog daj, da bi bilo v zveličanje našim ljubim rajnim, in pa tudi nam, ko bomo potrebovali take pomoči.

Denes, ko to pišem, se obhaja v Rimu, v Milanu in po mnogih drugih mestih katoliškega sveta — Gorica je mej njimi — tristoletnica smerti svetega Karla Boromeja, slavnega kardinala in nadškofa milanskega, ki je bil ob enem tudi ponižen tretjerednik svetega Frančiška. Naj prosi Boga za nas!

Galicija. — Na Poljskem ste se obhajali letos dve štiristoletnici z velikimi slovesnostmi, namreč v Levovu štiristoletnica smerti blaženega Janeza iz Duklje, spoznavca 1. reda svetega Frančiška, v Krakovu pa štiristoletnica smerti svetega Kazimirja, kraljeviča poljskega.

Blaženi Janez se je rodil okoli 1414. leta po Kristusu v mestecu Duklji v lepi krakovski zemlji. Pobožni stariši so dali bistroumnega mladeniča v Krakov na velike šole, kjer je izverstno doveršil višje nauke. Tam so mu bili tovariši sveti Janez iz Kot (Joannes Cantius), zveličani Simon iz Lipnice in drugi bogobojni mladeniči, ki jim je bila prva skerb napredek na poti kerščanske popolnosti. Ko je doveršil nauke, obudi goreča ljubezen do Boga v njegovi duši silno hrepenenje, da bi se v samoti popolnoma posvetil božji službi in prizadevanju po kerščanski popolnosti. S tem namenom se odpravi Janez na verh visoke gore v gozdno goščavo pol milje od rojstnega mesta; tam si postavi majhino kapelico ter živi v tih samoti potopljen v molitev in premišljevanje terpljenja in smerti odrešenikove. Čez tri leta puščavniškega življenja, razsvetljen od svetega Duha, v hrepenenju po zveličanju duš s kervjo Kristusovo odrešenih, zapusti svoje samotno zatišje ter vstopi v Levovu v samostan očetov frančiškanov konventualov. Tam se je po letu poskušnje zavezal z obljubami, ki jih je natanko izpolnjeval do poslednjega izdihljaja. Kmalu nato dobi mašniško posvečenje.

Njegovega nadaljnjega življenja ne moremo tu nadrobniše popisovati; le toliko bodi rečeno, da je bil Janez v vsakem pogledu pravi vzor svojim duhovnim bratom. To je naklonilo redovne vikše, da so mu izročevali zaporedoma razne urede ali službe. Bil je gvardijan v Krosnu in v Levovu in nazadnje kustos poljske okrajine.

Tisti čas pride v Krakov, poklican od kralja Kazimirja Jagelničika in Zbignjeva Olesnickega, škofa krakovskega, sveti Janez Kapistranski ter pripelje seboj 12 redovnikov, ki so se kaker on sè vso natančnostjo deržali vodila svetega očeta Frančiška po ostrem prenovljenju svetega Bernardina Sijenskega, po katerem se frančiškani observanti na Poljskem še do današnjega dne imenujejo bernardini. Sveti Janez Kapistranski postavi v Krakovu na Stradomju cerkev in samostan obnovljenemu frančiškanskemu redu, in glejte, hitro se oglasi toliko število mladih ljudi, ki so primorani tako rekoč po ognjenih pridigah sv. Janeza Kapistranskega, prosili sprejetja, da je v stradomskem samostanu kmalu zmanjkalo prostora. Zidati se morajo novi samostani: v Levovu, v Varšavi, Radomju, Kališu, Viljni in v mnogih drugih krajih.

Tudi naš Janez iz Duklje sklene pridružiti se Kapistranskemu in njegovim učencem. Dobivši ne brez težave dovoljenje svojih vikših, se odpravi k očetom „bernardinom“, ki so stanovali v Levovu v majhnem lesenem samostanu na gališkem predmestju. To se ve, da ga sprejmo z odpertimi rokami. V njihovi družbi podvoji pobožni redovnik ostrost svojega svetega življenja in goreča ljubezen do Boga zaplapola v njegovem sercu sè še živejšim ognjem. Do sive starosti ni nehal pridigati in spovedovati in ljudje so pritiskali k njemu kaker k svojemu pravemu očetu. Poslednja leta ga obišče Bog s težko nadlogo, slepoto, ki jo je pa prenašal z nevsehljivo poterpežljivostjo. Leta 1484 na svetega Mihela dan pa je nastopila slovesna ura, ko se je lepa duša blaženega redovnika preselila v svojo večno nebeško domovino. Papež Klemen XII. je vpisal Janeza Dukljana v število blaženih, leta 1733; leta 1737 pa ga je ravno ta papež prištel v versto patronov poljskega in litavskega naroda.

To je torej blaženi mož, keterega štiristoletnico je levovsko mesto od 12. do 20. malega serpana z velikanskimi slovesnostmi obhajalo. Naj povemo zdaj nekoliko več o teh slovesnostih, ki jasno pričajo o pobožnosti poljskega in ruskega naroda, ki prebiva v Galiciji, ter mej drugim lepo kažejo tudi edinost mej raznimi obredi katoliške službe božje, ki so častitljivo zastopani v Levovu.

Slovesnost se je veršila večinoma v cerkvi očetov bernardinov, to je frančiškanov observantov, ter je bila sklenjena z osemdnevnim ljudskim misijonom. Začela se je v soboto 12. malega serpana z večernicami in vstopno pridigo, ki jo je imel provincijal oče Norbert. Vše ob četerti uri popoldne je bila v cerkvi, okoli cerkve in na sosednjih terjih in ulicah čezstotisočna množica, ki se je želela vdeležiti spominske svečanosti. Od vseh strani so hitele vkup cerkvene bratovščine sè zastavami; v kratkem so se vsi tergi okoli cerkve spremenili tako rekoč v gozd raznobarevnih bandér. Slovesne večernice so se končale s procesijo okoli kamnite štatue blaženega Janeza Dukljana, ki se vzdiguje pred cerkvijo. Ta štatua je bila ta večer in potem skozi vso osmino bogato razsvitljena na mestne iztroške. Mestni stolp je bil tudi ves čas sè zastavami praznično okrašen.

Drugi dan, v nedeljo 13. malega travna, je bilo od zgodnjega jutra nenavadno gibanje v mestu. Pred deveto uro dopoldne so se zbrale cerkvene bratovščine sè svojimi zastavami okoli cerkve. Pred deseto so prišla v lepem redu vsa mnoga rokodelska društva levovska, naposled mestno zastopništvo v poljski narodni obleki. Ko je šlo iz mestne hiše proti cerkvi očetov bernardinov, so bile po ulicah in terjih vse, tudi židovske, prodajalnice zaperte. Eden mestnih svetovavcev, stopajoč poleg župana, je nesel na blazini vezilo levovske občine, srebern venec. Pater provincijal je šel sè svojo redovno družino mestnemu svetovavstvu naproti ter ga je spremil pred veliki oltar, kjer je župan v sredi pred svetovavci stoje izročil obljubno vezilo mestno. Nato je pater provincijal v priserčnih besedah izpred oltarja nagovoril zbor povzdigovaje verski in viteški duh, ki od nekedaj oživlja levovsko prebivavstvo, ter je blagoslovil celo mesto in posvetil sreberni venec.

Ko se je to godilo in nadalje, je bilo poleg mestnega svetovavstva pred velikim oltarjem tudi zastopništvo levovskega vseučilišča, rektor in dekani sè starožitnimi znamenji svoje dostojnosti, tako tudi deželni maršal in člani deželnega odbora.

Nato se je posvetila nova zastava, ki jo je oskerbel samostan v spomin štiristoletnice. Botrovalo ji je celo mestno svetovavstvo. Po tem slovesnem blagoslovu je opravil škof Severin Moravski, kapiteljski vikarij ob izpraznjenem nadškofovskem sedežu, pred izpostavljenim svetim Rešnim Telesom veliko pontifikaljno mašo. Vstopiti v svetišče mej to slovesnostjo je bilo mogoče le majhnemu delu preobilo zbranega ljudstva. Velika večina je molila in

poslušala besedo božjo pod milim nebom, ki je bilo cel čas v resnici milo in čudno vgodno. Popoldne ob štirih so bile zopet slovesne večernice s pridigo; okoli sedme ure pa so se vzdigovale molitve iz tisočev persi pred spominikom blaženega patrona mestnega pred cerkvijo.

Slovesnosti so se potem nadaljevale skozi cel teden. Drugi dan je imel veliko mašo nadškof levovski armenskega obreda, Izak Isakovič; tretji dan ko namestnik nepričujočega škofa in apostoljskega vikarija levovske nadškofije gerško-slovenskega obreda, Siljvestra Sembratoviča, eden izmej kanonikov, ki sta mu dva tovariša ob straneh stala. Nadaljnje dni so oskerbeli velike maše redovniki tovariši: jezuiti, dominikani, frančiškani konventuali in karmeliti. Sklenile so se slovesnosti 20. malega serpana popoldne s prevelikansko procesijo, ki se je je zopet vdeležilo mestno svetovavstvo sè županom na čelu in duhovščina vseh trijih obredov: latinskega, gerško-slovenskega in armenskega. V procesiji so se nesli ostanki blaženega Janeza Dukljana v sreberni, bogato in mojstersko sè zlatom okrašeni tružici. Nesli so se najprej v nadškofijsko cerkev latinskega obreda, potem v nadškofijsko cerkev gerško-slovenskega obreda in naposled nazaj v frančiškansko (bernardinsko) cerkev. Procesija se je začela o peti uri, ob osmih se je vernila. V frančiškanski cerkvi so se potem postavili sveti ostanki na prelep, do dnevne svetlobe razsvetljen oder in do pozne ure so pred njimi puhtele molitve verne množice proti nebesam. V resnici slovesnost, ki je ne bo pozabil, gdor se je je vdeležil, svoje žive dni. —

Štiristoletnica svetega Kazimirja se je opravljala 2., 3. in 4. dan sušca meseca pri frančiških reformatih v Krakovu.

Sveti Kazimir se je rodil 3. vinotoka 1458. Oča njegov je bil Kazimir IV., kralj poljski, mati Elizabeta iz rodovine nadvojvod avstrijskih. Ta kraljevski zakon je oblagodaril Bog z obilo družino; sveti Kazimir je bil drugi mej enajsterimi otroki. Pa Kazimir IV. je razumel dobro veliko nalogo, ki mu jo je naložila previdnost božja, ko ga je obdarila s tako mnogim zarodom, in izverstno jo je rešil. Ker je imel sam preobilo posla z deržavnimi opravki, je izvolil, kakor je sam djal, za drugega očeta svojim sinovom pobožnega in učenega kanonika Janeza Dluogoša ter mu izročil njih odgojevanje. In težko bi bil mogel srečniše voliti, kar je jasno pokazal izverstni sad njegovega truda. Mali, bistrourni Kazimir se ga je oklenil sè vso zaupnostjo. Resen in zamišljen, se je varoval skerbno vse neplemenitosti in vsake sence greha. Tako je preživel prvo mladost.

Leta 1471 so Ogrji, nezadovoljni sè svojim kraljem Hunjadijem, mladega Kazimirja poklicali na tron svoje domovine. Kazimir, vdavši se volji kralja očeta svojega, se je odpravil z nemnogim spremstvom na Ogersko. Ali drugo, lepšo ko kraljevsko, krono mu je Log namenil. Zemeljske celo ni dosegel, ker bi se bil moral z vojsko boriti zanjo s Hunjadijem, česar mu vest ni dovolila. „S kervjo svojih podložnih omadežane krone nočem“ je djal in vernil se je v domovino, kjer je ostal do konca svojega kratkega življenja. Od tedaj je le še bolj popolnoma se vdal službi božji in časti njegove presvete matere Marije. Prelepa pesem, ki jo je zložil v latinskem jeziku Materi Božji na čast: „Omni die die Mariae“ itd. je znana po vsem katoliškem svetu. Na smertni postelji je bila njegova edina prošnja, da bi se ta pesem ž njim položila v jamo. In res, čez 120 let so jo našli nepoškodovano ležečo na persih svetnikovih. Vmerl je ta preblaženi mladenič v svojem 24. letu 4. sušca 1484 ko žertva svoje neomadežane čistosti. Zdravniki so le en pomoček vedeli, da bi mu ohranili življenje, ženitev. Ali zaerdevisi je odgovoril kraljevič: „Rajši vmerjem, kakor bi prelomil oblubo devišтва, in ke bi imel tisoč življenj, rad bi dal vse, da bi le čistost ohranil neomadežano!“—Mnogi čudeži so poveličali grob ljubeznjivega mladeniča in papež Leon X. ga je leta 1522 svetnikov prištel.

Štirstoletnica njegove smerti bi se bila najprimerniše obhajala v Grodnu, kjer je sveti Kazimir svojo blaženo dušico izdihnil, ali pa v Viljni, kjer počiva njegovo telo. Ali, žalibog, na Rusovskem so do današnjega dne take katoliške slovesnosti nemogoče. Zveršil je torej to misel samostan frančiškanov reformatov v Krakovu, ki ima cerkev posvečeno svetemu Kazimirju in v njej podobo njegovo slikano kmalu po smerti svetnikovi in darovano samostanu od vstanovitelja njegovega, kralja Zigmunta III.

Pobožni Krakov in cela Poljska je s hvaležnostjo sprejela to srečno misel in vse tri dni je bila cerkev, prekrasno opravljena, z vernimi prenapolnjena. V nedeljo, 2. sušca, je imel veliko mašo škof Janiševski; v pondeljek škof Krasinski, negdanji škof viljenski, ki po dvajsetletnem pregnanju v Vetko, zdaj na stare dni oslobojen v Krakovu živi; naposled, na praznik svetega Kazimirja, je imel veliko mašo sam škof krakovski, Dunajevski, ki je tudi ravno ta dan, opravivši večernice, slovesno sklenil to lepo pobožnost.

Sveti Kazimir, patron dežele poljske, je najpopolniji zgled čistosti mladeničem in devicam. Od njega se učimo, kaj se to pravi: „Rajši vmreti, kakor pa greh storiti.“ —

Glejmo še nekoliko v Levóv. Vže smo omenjali neketeri krat, da so v tem mestu trije katoliški obredi, vsaki sè svojim nadškofom. Gerško-slovenska škofija Levovska je ena največih, kar jih je v Avstriji. Razteza se čez polovico Galicije in celo Bukovino ter šteje nad poldrugi milijon duš. Vže davno se je torej čutila velika potreba olajšati verhovnemu pastirju pretežko breme. Zdaj se ima to zgoditi. Narediti se ima nova škofija, ki se bo imenovala stanislávovska, ter bo obsegala okraje Stanislavov, Kolomíja in Čortkov, in celo Bukovino. Levovski nadškofiji ostane potem še vedno čez 920,000 duš, stanislavovska pa jih dobi 731,000. Delitev škofije je v Rimu vže dovoljena; v Levóvu bo nadškof sedanji administrator monsinjor Silvester Sembratovič; za škofa v Stanislavovu je odločen korar dekan Peleš (Pešesz).

Kitajsko. — Iz Honkona (Hong-kong), ki je angleško mesto blizu Kantona, piše apostoljski vikarij škof Rajmondi 11. kimaveca 1884:

„Čas poskušenj in zasluženja je prišel tudi za kitajske misijone s Honkonom vred. Vojska mej francozi in kitajci je zbudila pravo preganjanje zoper kristijane. Škofa kvantonski in kvansijski sta tukaj z desetimi francoskimi in štirimi kitajskimi patri. Zapojeni od mandarinov, so morali zapustiti misijon. Mi smo jim odperli vrata pribežališča, kaker je bila naša dolžnost. Neketere patre kantonske imamo v svoji hiši; okoli sto dekletec in devic kantonskih v naših pribežališčih; kakih dvajset hlapčičev v našem reformatoriju in čez dve sto je kristijanov kantonskih, ki stanujejo pri nas in naših kristijanah. Serca ne manjka, ali manjka pomočkov k zderževanju; upamo, da nam boste vedeli najti kako milostinjo. Je to resnično preganjanje. Kristijanom pravijo: „Ali molite malike, ali pa pojdite iz dežele“. Vže so požgali sedem kapelic, nekaj katoliških, nekaj protestantskih. Tudi v našem misijonu na celini čutimo nasledke. V Lantavu (Lan-tao) nam je mandarin zaperl kapelico in hranilnico svetega detinstva, in kitajski vojaki iščejo patra Alojzija, ki je jako znana oseba. Iskaje ga, so prišli v Si-kung, in ker ga niso našli, so izpostavili razglas, kjer obetajo 500 tolarjev tistemu, ki ga izda. Vže smo hoteli poslati ponj majhino soparnico in pater Viganó je bil vže na potu, ali preslabo vreme ga je primoralo, da se je vernil. Poslali smo tudi posla sè sporočilom do patra Sassa; ali dokler moreta ostati tam, sodim, da je bolje, da ostaneta; zakaj če evropski patri pobegnejo s celine, se bojim, da se bodo kristijani vsi raztepli. Gledali bomo, da bomo previdno

vladali ladjico v sredi nevihte v slavo božjo in zveličanje duš. Veseliti se moram, ker vidim, da so misijonarji dobrega duha in srca. Gorje, ako bi jih prevzel strah. Germanje kanona oserčuje dobrega vojaka“. —

Amerika. — Tretji veliki narodni cerkveni zbor Zedinjenih Deržav američanskih se ima odpreti 9. listopada v Boljtimoru (Baltimore, Md.) Boljtimorski nadškof Gibbns (Gibbons) bo ko papežev odposlanec zboru predsednik namestu kardinala Mek-Klaskija (McCloskey), nadškofa njujorškega, ki se zaradi starosti in bolehnosti ne bo osebno vdeleževal zborovanja. Vdeleževalo pa se ga bo, kakor beremo 11 nadškofov, 58 škofov, 6 infuliranih opatov, obilno število redovnih predstojnikov in mnogo odličnih bogoslovcev; mej njimi tudi en Slovenec, namreč doktor Bernard Ločnikar iz reda svetega Benedikta. —

Druga, pa ne vesela novica, ki se tiče Amerike, zlasti srednje in južne, je ta-le :

Znana okrožnica svetega očeta Leona XIII. je framasone po celem svetu silno razdražila. Odgovor na njo je preganjanje katoliške cerkve in njenih služabnikov po vseh deželah, kjer imajo ti ljudje oblast v rokah. To pa imajo popolnoma v srednje in južnoameričanskih republikah. V Kostariki se zapodili iz dežele škofa in več duhovnikov, ker so razglasili papeževo okrožnico; vsem redovnim osebam pa so s postavo, ki so jo skóvali nalašč ob tej priliki, prepovedali prebivati v njih deželi. Republika Čile je vgrabila cerkvi vse posestvo. Tam, kakor v Kostariki in v arhentski republici so dali tudi šolske postave po francoskem zgledu, z neprikritim namenom mlademu zarodu popolnoma vzeti kerščansko vero. Najhujše kazni se zažugane vsem, ki bi se ne pokorili tem krivičnim postavam.

Kartagina. — V nedeljo presvetega imena Marijinega, 14. kimavca, je v začasni kapelici sv. Ciprijana kardinal Lavižerij za škofa posvetil monsinjora Livenaka (Livinac), apostolskega vikarja njanskega v obravniški Afriki. Kardinalu, izvoljenemu nadškofu kartaginskemu, nasledniku svetega Ciprijana, sta pri tem posvečevanju ob straneh stala monsinjór Kombes, škof konstantinski in hiponski, naslednik svetega Avguština, in monsinjór Buhadžar (Buhagiar), škof rúsepski (Ruspa), naslednik svetega Fuljencija. Kaka imena in kaki spomini ob tem prvem škofovskem posvečevanju v novi Kartagini! Dostojanstveniki so se obleki v svoja škofovska oblačila v kapeli sv. Ludovika in od tam je izešla procesija. Vde-

ležilo se je okoli 80 mašnikov društva alžirskih misijonarjev. Slovesnih obredov škofovskega posvečevanja tu ne bomo popisovali. Lahko si je pa misliti, kako ginjeni so bili vsi pričujoči, ko so gledali prvega misijonarja alžirskega povzdignjenega do škofovske časti. Doveršivši obrede se je obernal kardinal z navdušenimi besedami do novega škofa, ki se pa ne dajo zapisati, da ne bi izgubile moči; nič bi namreč ne moglo izraziti občutkov očetovske ljubezni, ki so jih dihale besede kardinalove.

Ko je bilo posvečevanje doveršeno, je šla procesija zopet nazaj v kapelo svetega Ludovika. Na vzvišenem prostoru pred kapelico stoje, so potem vsi štirje dostojanstveniki se ozerli dolu na razvaline stare Kartagine in kardinal je vnovič se svojo navadno gorečnostjo nagovoril vse okoli njega zbrane ter jim priporočal zlasti molitev, da bi slavna kerščanska Kartagina srečno zopet oživel in vstala v cerkvi božji. Po tem nagovoru so vsi štirje slovesno blagoslovili kartaginsko mesto. —

Štirinajst dni prej se je veršilo v Tunizu škofovsko posvečevanje nad monsinjorjem Buhadžarjem, maljtezom po rodu, redovnikom kapucinskim, ki je bil prej župnik v Sfaksu v Tuniziji, pa si ga je kardinal Lavižerij od svetega očeta izprosil za pomožnega škofa. To posvečevanje je bilo sicer menj ginljivo, ali mnogo slovesniše. Maljtezi, rojaki novega škofa, so bili postavili v mestu mnogo slavolokov in pred katoliškim kolegijem lepo pregernjen oder, od koder so dali škofje po posvečevanju slovesni blagoslov. Pri posvečevanju je bilo pričujočih več ko sto afrikanskih duhovnikov, gospod Kombon, francoski poslanec, general komandant, razne francoske gosposke in konzularna družba.

Kmalu na to se je škof Buhadžar odpravil na pastirsko obiskovanje v fare na jugu Tunizije, kjer je maljtezov povsod v obilnem številu.



Zahvala za vslišano molitev.

Od Sv. Ane na Krembergu, kimaveca 1884:

1. Mojemu možu se je huda nesreča zgodila. Na neki posebni način je nekje tako hudo padel na neko bruno in to ravno na persi, da skoraj ni bilo upati, da ozdravi. Ker sva vboga, nisva imela s čim po zdravnika poslati. Posluževali smo se domačih

zdravil, da bi se bolezen vsaj nekoliko odvernila, ker bolnik skoraj ni mogel več dihati. In tako je to trajalo celih 14 dni. Pa ker se je bolečina zmirom hujšala in ni pomagalo več nobeno zdravilo, sem jaz kaker tretjerednica se spomnila, da sem brala v lauskem letniku „Cvetja“ o premnogih čudežih, ki so se zgodili na priprošnje sv. Antona Padovanskega. In v tej veliki zadregi, ko si nisem vedela več nikaker pomagati, se obrnem z največim zaupanjem k temu čudežnemu svetniku. Opravim devetdnevnicu njemu na čast ter obljubim, da hočem tudi v „Cvetju“ naznaniti, ako se mu zdravje zboljša. In res v treh dneh sem videla svojega ljubega moža popolnoma zdravega. Znanaprej pa sem sklenila zmirom hvaležna biti Bogu in svetemu Antonu za pomoč, ki mi jo je izkazal.

C. P.

2. Lani sem nevarno zbolel. Zdravnik mi ni bil v stanu pomagati. Iskal sem torej pomoči pri sv. Antonu Padovanskem; koliker so mi dopuščale moči, opravljam molitve njemu na čast. In v resnici mi je izprosil pomoči, da sem popolnoma ozdravel ter zopet lahko opravljam dolžnosti svoje. — Še ob neki drugi priliki sem se priporočil svetemu Antonu in dosegel sem kar sem prosil. Izgubil sem bil namreč peresni nožiček, ki mi je bil silno ljub in drag. Sveti Anton mi je pomogel, da sem ga srečno zopet našel. Naj mu bo torej priserčna hvala!

A. P.

3. Lansko leto so moja mati posodo živega apna vzdignili na glavo, ali po nesreči jim pade dolu in pri tem se vsuje po glavi in perhne mnogo tudi v oči. Oči so bile nato berž vse erdeče in kervave, vid so skoraj popolnoma izgubili. Jaz sem se torej bala za dobro mater, da ne bi za vselej oslepeli. Začela sem v čast svetemu Antonu Padovanskemu opravljam devetdnevnicu in tudi materi naročim in svetujem, da bi tako storili, in glejte! mati so bili v kratkem popolnoma zdravi in vidijo zdaj na obe oči, kaker poprej.

G—a N.

4. Enkrat sem šival na šivalni mašini, a ko bi trenil, se mi pokvari, tako, da ni bilo možno dalje šivati. Popravljaj sem, ali ni se mi dalo zadeti na pravi način. Priporočim pa to delo svetemu Antonu Padovanskemu in kmalu je bilo pomagano. — Z drugo prošnjo sem se obrnil do tega svetnika, ko smo se namenili za našo farno cerkev podobi sv. Frančiška Serafinskega in sv. Antona Padovanskega si omisliti. V šali sem djal: „Opomnil sem farane na to in storil svojo dolžnost, sedaj naj pa svetnika storita svojo.“ Njima sem namreč izročil, da poterkata na serce pobožnih

in nam pripravita potrebnega denarja za podobi. In moja prošnja ni bila zastoj; dobil sem toliko denarja skupaj, da sem plačal podobi ter po verhu oskerbel k njima še štiri lepe svečnike in sveče. — Spet sem drug krat prosil za neke slovesnosti lepega vremena in mnogo drugega. Vse se mi je v veliko veselje in tolažbo izpolnilo, za kar tukaj očitno hvalo izrekam svetemu Antonu Padovanskemu in svetemu Frančišku Serafinskemu z gorečo željo, da bi se vsi pobožni Slovenci radi spominjali teh dveh ljubeznjivih svetnikov in mogočnih pomočnikov terpečega človeštva.

Alojzij Vakaj,
tretjerednik.

Iz Železnikov, 21. sept. 1884.

V veliki skerbi zaradi učeniške preskušnje svoje varovanke M. K. prosil sem pomoči Marijo kot Gospo presvetega Jezusovega Serca in kraljico marternikov, svetega Jožefa, svetega Antona Padovanskega in verne duše v vicah. Hvala Bogu! skušnja se je srečno doveršila in po storjeni obljubi naj bo vslisanje prošnje razglašeno po „Cvetju“.

J. L.

Z Goriškega, 11. okt. 1884.

Bil sem v nevarni bolezni; počila mi je bila neka žila v persih, tako da je začela kri bruhati iz mene, kar se je večkrat ponavljalo, dasiravno sem se posluževal raznih zdravil. V tem nevarnem položaju zatekel sem se z molitvijo k Mariji, sv. Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu, da bi mi izprosili ljubega zdravja, ako je božja volja; tudi sem obljubil zahvalo v „Cvetju“ naznaniti. In res se mi je zboljšalo; kri se mi je vstavila kmalu ko sem to obljubo storil ter začel opravljati devetdnevnicu v ta namen, in zdaj sem vže toliko ozdravel, da morem opravljati neketera opravila svojga stanu. Zdaj se priserčno zahvaljujem Bogu, Mariji Devici, svetemu Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu ter s tem izpolnjujem svojo obljubo.

J. M. F.

Iz Vipave:

Bila sem hudo bolna za terganjem. Nihče ni imel več upanja, da zopet ozdravim, celo zdravniki ne. Priporočala sem se pa mnogim v sveto molitev in začela tudi sama zvesto in zaupno moliti k časti Mariji pomočnici, našemu svetemu očetu Frančišku, svetemu Antonu Padovanskemu — in res, hvala bodi Bogu! ni bila zastoj moja molitev. Že si upam reči, da sem skoraj popol-

noma zdrava; zato želim to v „Cvetju“ razglasiti in svetujem vsakemu, ki je v kaki posebni zadregi ali bolečinah, zaupljivo k tem nebeškim prebivalcem pribežati.

Brigita K.

I z N o v e c e r k v e blizu Celja na Štajerskem :

Pred nekaj meseci sem prav hudo zbolel, tako da sem moral leči v posteljo. Ko sem že en teden ležal bolan, mi je enkrat en dan tako hudo prišlo, da sem skoraj vmerl. V tej smertni nevarnosti se zatečem poln zaupanja k svetemu Frančišku in svetemu Antonu in jaz in mati moja in sestra kličemo za pomoč ta dva svetnika. In, hvala Bogu, bolezen je odjenjala, da nisem vmerl. Akoravno sem še dolgo potlej bolan ležal, vendar sem na posled ozdravel; zdaj pa razlašam to v „Cvetju“ v zahvalo ljubi Materi božji Mariji, svetemu Frančišku in sv. Antonu.

J. S.



Priporočilo.

V pobožno molitev se lepo priporočajo :

v. č. p. Andrej Kržič, mašnik 1. reda sv. Frančiška, vmerli 18. vinotoka v Ljubljani;

br. Luka Seljak, samostanski tretjerednik, vmerl 25. vinotoka ravno tam;

tretjerednica nazarske skupščine Helena (Roza) Turk iz Gomilske † 1. okt. t. l.; tretjerednica libušenske skupščine sestra Magdalena (Pavlina) Gaberšček (posebno goreča tretjerednica, poklicana prav za samostansko življenje. Bila je namreč lanskega leta nekaj mesecev novinka pri vsmiljenih sestrah v Vidmu in v Brešji. Pa ker po hudi bolezni ni bila telesno sposobna za težavni stan, so jo poslali domov, kjer je mirno vsa vdana v voljo božjo pričakovala ure, ko jo bo Jezus k sebi poklical. Vmerla je za sušico stara 24 let.)

Dalje se priporočajo :

neki tretjerednik, dolgo in nevarno bolan, tudi v dušnih stiskah; neka družina, ki živi v prepiru in sovraštvu; neka dekle, da bi dobila izgubljen denar; neki mašnik tretjega reda; J. K., da bi mu Mati Božja, sv. Frančišek in sv. Anton izprosili zdravja, ako je volja božja, z obljubo ozdravljenje v „Cvetju“ naznaniti in v tretji red se vpisati.

